

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Het land van herkomst : perspectieven op verbondenheid met Marokko, 1960-2010

Bouras, N.

Citation

Bouras, N. (2012, November 27). *Het land van herkomst : perspectieven op verbondenheid met Marokko, 1960-2010*. Verloren BV, Hilversum. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/20180>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/20180>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/20180> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Bouras, Nadia

Title: Het land van herkomst : perspectieven op verbondenheid met Marokko, 1960-2010

Date: 2012-11-27

3 Marokkanen in Nederland

Ik heb mijn sleutel tot het paradijs gekregen, mijn groene paspoort. Wie had gedacht dat dat zou lukken, wie overtreft mij? Mijn moeder klaagt: 'Mijn zoon is naar een land vol Christenen vertrokken!' Ik heb mijn land ver achter me gelaten om naar Parijs te komen. En zie, nu werk ik om rijk te worden, een auto te hebben en meisjes te veroveren. Ik werk zaterdags en zondags, vrijdags en met Oud en Nieuw. Hoe ik ook probeer mezelf te blijven, de dagen vallen me zwaar. De hele dag werk ik, laat kom ik 's avonds thuis. Mijn maaltijd is verpieterd. Ik eet groente maar zonder kruiden. Mijn medebewoners zijn kwaad. Waarom heb ik niet voor hen gekookt? 'Je moet de dingen regelen anders zul je eens wat zien!' 'Je moet vroeg opstaan en boodschappen voor ons doen!' Mijn landgenoten zijn ontevreden, dus vraag ik onderdak bij anderen. Maar al snel heb ik door dat het allemaal gierigaards zijn. Ze antwoorden: 'Adieu, tot ziens, we hebben geen plek voor jou.'

Bij het horen van de eerste klanken van *Passeport Lakhdar* (het Groene Paspoort) raken veel Marokkanen in vervoering. Cheikh Mohamed Younsi, die zelf een kortstondig avontuur beleefde in Frankrijk, bezingt hierin de schaduwzijden van de Marokkaanse migratie naar Europa.² Met zijn groene paspoort heeft hij de sleutel tot het paradijs in handen. Hij had nooit gedacht dat het hem zou lukken. Maar terwijl zijn Europese avontuur met een positieve noot begint, eindigt zijn klaaglied in mineur. Hij neemt de luisteraar mee langs zijn clandestiene reis naar Parijs, zijn moeizame aanpassing aan de Franse samenleving, zijn aanhoudende financiële zorgen, zijn lange en zware dagen in de fabriek en zijn onthechting. Het oeuvre van Cheikh Mohamed Younsi, en in het bijzonder deze klaagzang uit 1965, is onderdeel van het collectieve geheugen van Marokkaanse migranten.

In de tweede helft van de twintigste eeuw traden meer dan drie miljoen Marokkanen in de voetsporen van Cheikh Mohamed Younsi, waarvan er zich meer dan 170.000 in Nederland vestigden. De Marokkaanse migranten kregen in Nederland kinderen, met als gevolg dat er tegenwoordig 340.000 personen met een Marokkaanse achtergrond in Nederland wonen.

Dit hoofdstuk bespreekt in grote lijnen de Marokkaanse migratie naar en vestiging in Nederland. Het volgen van het migratie- en vestigingsproces zal duidelijk maken op welke manier Marokkanen betekenis toekennen aan hun banden met het land van herkomst, en welke factoren de verbondenheid met Marokko mogelijk maakten.

Migratie naar Nederland

De Marokkaanse migratie naar Nederland begon in de jaren 1960 als gevolg van snelle economische groei en een toenemend tekort aan laaggeschoolde arbeiders in Nederland en bestond bijna uitsluitend uit mannen. Omdat Nederlandse werkgevers er niet in slaagden om voldoende arbeidskrachten binnen Nederland te vinden, of net over de grens, werd overgegaan op de werving van arbeidskrachten buiten Nederland en in landen verder weg. In sectoren met grote tekorten, zoals de mijnen, de staalindustrie en scheepbouw, werkten vrijwel alleen mannen, en daarom was de werving van gastarbeiders ook gericht op mannen.³ Werkgevers en beleidsmakers in Nederland hadden in verband met de woningnood een voorkeur voor de werving van ongehuwden, die in pensions konden worden gehuisvest. Later, toen de markt van ongehuwden was uitgeput en België en Duitsland succesvoller waren in de werving omdat zij wel gehuwden toelieten, werden ook gehuwde mannen geworven, maar die moesten hun gezinnen achterlaten in het herkomstland.

De werving van buitenlandse arbeidsmigranten werd aanvankelijk nauwelijks door de overheid gereguleerd. Werkgevers reisden af naar Zuid-Europa om arbeidskrachten voor hun fabrieken te werven. Namens de Belgische Mijnassociatie (Fédécher) was Mohamed Amrino sinds 1961 actief in de werving van Marokkaanse arbeiders. Met een bus, een chauffeur en een dokter trok hij langs de dorpen in het noorden van Marokko, waar hij zelf vandaan kwam. Hij zocht jonge werkloze mannen uit, die gewend waren aan zwaar werk. Als de jonge mannen de medische keuring hadden doorstaan, regelde Amrino de paspoorten. De mannen lieten zich niet meteen verleiden tot een buitenlands avontuur.⁴ In 1987 zei Amrino hierover:

Toen ik in 1961 als werver begon, was het heel moeilijk om Marokkanen weg te halen. De mensen wilden niet. Ze waren altijd boer geweest. Ze hadden grond, koeien, schapen. Hoe moest dat? Ook hun vrouwen en moeders waren erg tegen. Het lukte me een groepje jonge, ongetrouwde mannen om te praten. Toen nog een groepje, daarna weer een groep. Na een jaar kwamen de eersten terug in hun dorp. Ze zagen er netjes uit en ze hadden geld. Ze vertelden hoe aantrekkelijk Europa was. Toen de mensen dat zagen en de verhalen hoorden, wilde iedereen weg.⁵

De Nederlandse regering sloot een aantal wervingsverdragen met Zuid-Europese landen: met Italië in 1949 (voor de mijnbouw) en in 1960 (voor alle bedrijfstakken), met Spanje in 1961, met Griekenland in 1962, met Portugal in 1963 en met Turkije in 1963. In 1969 werd er een wervingsverdrag gesloten met Marokko. In Marokko was Simon Evert Jongejan verantwoordelijk voor de werving. Namens de Nederlandse overheid en het bedrijfsleven verzorgde hij de selectie en werving van arbeiders.⁶ Nederlandse werkgevers voegden zich soms bij Jongejan tijdens een inspectie van Marokkanen. Eén van de geworven Marokkanen vertelde in 1986 hierover:

Ik ben naar een wervingskantoor gegaan om in Nederland te kunnen werken. In dat kantoor ontmoette ik een Hollandse man. Eerst heeft hij me bekeken, ik moest me een paar keer omdraaien, buigen en dan weer zitten. Hij vroeg of ik gehuwd was, ik zei: 'ja'. Gehuwde mensen worden gemakkelijker aangenomen omdat men veronderstelt dat ze de verantwoordelijkheden kunnen dragen. Hij stelde vervolgens zijn tweede vraag: 'Wil je in onze

metaalfabriek werken? Het is soms 90 graden warm'. Ik zei: 'ik werk zelfs in de hel, neem me alstublieft mee'. Ik wilde hier werken, geld verdienen, want mijn moeder en mijn zus hadden bijna niets meer te eten.⁷

De Nederlandse en Marokkaanse overheden hadden duidelijke afspraken gemaakt over de werving (waarover meer in hoofdstuk 4). Buiten de officiële werving om konden werkgevers arbeiders ook 'op naam' werven, de zogenaamde nominatievenregeling. Dat betekende dat werkgevers familieleden konden laten overkomen van werknemers die zij reeds in dienst hadden. Dat gebeurde vaak op initiatief van de werknemers, maar het was ook in het belang van de werkgevers. Op deze manier wisten ze zeker dat de nieuwe werknemers betrouwbaar waren.

In de periode van 1966 tot 1972 was sprake van zeer omvangrijke werving, die bijna volledig verliep via officiële kanalen (tabel 2). Marokkanen werden relatief laat geworven, in vergelijking met andere gastarbeiders. Ze kwamen ook meer dan anderen terecht in sectoren waarin ze als hekkensluiters fungeerden: sectoren waarvan het op het moment van hun komst al duidelijk was dat er een groot aantal arbeidsplaatsen zou verdwijnen en dat bedrijven zouden sluiten. Het idee achter de werving van hekkensluiters was dat het Nederlands personeel de kans kreeg om geleidelijk elders werk te zoeken. De Marokkanen waren er tijdelijk en zouden weggaan op het moment dat het bedrijf werkelijk dicht ging. De bedrijfssluitingen zouden hierdoor soepel kunnen verlopen. Dit gold bijvoorbeeld voor de Limburgse mijnen. De mijnen stelden vanaf 1963 Marokkanen te werk, die afkomstig waren uit mijnen in België en Noord-Frankrijk.⁸ De hogere lonen en de betere werkomstandigheden in Nederland hadden een grote aantrekkingskracht op de Marokkaanse mijnwerkers. In de periode tussen 1963 en 1965 werkten tussen de 3000 en 4000 Marokkanen in de Limburgse mijnen. Dat aantal nam in 1965, toen het besluit werd genomen om de mijnen te sluiten, af omdat het verloop onder Marokkanen aanzienlijk was: 45 procent van hen vertrok binnen een jaar. In 1965 waren nog maar 1607 Marokkanen in dienst.⁹

In 1973 kwam de werving vrijwel geheel tot een einde. Dat er na 1973 nog duizenden arbeidsvergunningen werden gegeven, had te maken met de regularisatiemaatregel van 1975. Werknemers die in Nederland verbleven kregen alsnog een arbeidsvergunning en de mogelijkheid om zo hun verblijf te legaliseren (tabel 3).

TABEL 2 AANTAL GEREKRUTEERDE BUITENLANDSE ARBEIDERS PER JAAR IN DE PERIODE 1969-1976, NAAR LAND VAN HERKOMST

Land	1969	1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976
Joegoslavië	1.965	3.142	4.482	1.139	1.100	1.005	581	10
Portugal	–	–	220	56	281	270	16	–
Spanje	4.369	6.402	5.897	1.886	2.503	2.172	245	1
Turkije	4.022	4.702	4.699	6.89	1.838	1.480	28	–
Marokko	401	2.305	1.249	84	23	166	49	3
Tunesië	–	–	218	127	419	38	1	–
Totaal	10.757	16.551	16.765	3.981	6.164	5.131	920	14

Bron: W.S. Shadid, *Moroccan workers in the Netherlands* (Leiden 1979) 50.

TABEL 3 GELDIGE ARBEIDSVERGUNNINGEN

	1969	1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976
Grieken	1.564	1.814	1.810	1.926	1.974	1.955	1.918	1.876
Joegoslaven	3.551	6.425	9.363	8.683	8.754	9.098	9.124	7.318
Portugezen	2.149	3.079	3.506	3.923	4.183	4.528	4.917	4.967
Spanjaarden	13.392	16.946	21.174	20.310	20.169	20.071	18.344	17.517
Turken	17.006	20.615	25.954	27.771	30.970	33.559	38.403	39.178
Marokkanen	15.577	19.445	21.426	22.347	22.961	22.936	27.298	27.854
Tunesiërs	129	219	491	551	972	1011	993	1014
Totaal Middellandse Zee	53.368	68.543	83.724	85.511	89.983	93.158	100.997	99.724
Overigen	11.561	14.513	16.125	17.338	14.944	15.523	18.230	19.005
Totaal	64.929	83.056	99.849	102.849	104.927	108.681	119.227	118.729

Bron: K. van Twist, *Gastarbeid ongewenst* (Baarn 1977) 141.

Spontane migratie

De meeste buitenlandse arbeiders kwamen buiten de werving om op eigen gelegenheid naar Nederland. Dat gold ook voor de meeste Marokkanen.¹⁰ In de periode van 1964 tot eind 1966 werden er 15.000 gastarbeiders officieel geworven, terwijl het ministerie van Sociale Zaken in die tijd ruim 65.000 nieuwe arbeidsvergunningen had afgegeven.¹¹ Dit betekent dat er veel spontane toeloop was. De komst van buitenlanders op eigen gelegenheid was voor veel werkgevers gunstig omdat lange en dure wervingsprocedures werden vermeden en werkgevers niet voor huisvesting hoefden te zorgen. Toen in 1966 de vraag naar arbeid tijdelijk terugliep werden vooral de 'spontane' of, zoals ze ook wel werden genoemd, 'losse' migranten uitgezet, indien ze geen werk hadden. Gastarbeiders die spontaan naar Nederland kwamen, moesten zich melden bij de Vreemdelingenpolitie. Daar moesten ze een borgsom storten van 500 gulden, die gebruikt kon worden voor hun terugreis indien ze werkloos werden. In 1966 besloten gewestelijke arbeidsbureaus geen arbeidsvergunningen meer af te geven aan buitenlandse arbeiders. De Utrechtse politie zette vervolgens zeventien Marokkanen uit. Ze werden onder politiebegeleiding naar Schiphol gebracht en op een vliegtuig naar Rabat gezet. Omdat Marokko, Turkije en Griekenland niet tot de EEG behoorden, vielen gastarbeiders uit deze landen niet onder de bepalingen omtrent het vrije verkeer van personen. Het ANP meldde dat de Utrechtse politie daarom zonder pardon tegen de Marokkanen kon optreden en verwachtte dat de uitzettingen een dagelijkse bezigheid zouden worden. De gastarbeiders waren merendeels slechts voor enkele weken in dienst genomen en toen weer op straat gezet. Hun 500 gulden werd gebruikt voor hun terugreis.¹² Volgens het ministerie van Justitie werden er in 1966 gemiddeld tweehonderd buitenlandse arbeiders per maand over de grens gezet, vooral Marokkanen die spontaan naar Nederland waren gekomen.¹³

Brahim Elatik (midden) met vrienden in Amsterdam, ca. 1968 (privécollectie Elatik).

Spontane migranten hadden vaak al in een van de buurlanden gewerkt.¹⁴ Dat gold ook voor Brahim Elatik, Brahim Amounan, Houssein Abourasse en Brahim Bouras, die vanuit de Sous via Frankrijk naar Nederland kwamen. Op hun levensverhalen wordt hier wat uitgebreider ingegaan omdat ze laten zien welke factoren hun migratiebesluit en migratietraject beïnvloedden, en hoe hun migratie en eerste kennismaking met Nederland verliep. Een hele rij factoren speelde daarbij een rol waaronder toeval, contacten en economische of politieke kansen en mogelijkheden. Weinig stond vast bij vertrek.

Brahim Elatik werd in 1933 geboren in Agerssif, nabij Tafraout in de Berbersspreekende Sous-streek. Op tienjarige leeftijd overleed zijn moeder, waarna zijn vader hertrouwde en nog vier kinderen kreeg. Dat de Tweede Wereldoorlog net afgelopen was, was te merken in het dorp; de wijde omgeving lag er verlaten bij en er was sprake van een voedseltekort. Toch kwam Elatik in zijn jeugd, naar eigen zeggen, niks tekort. Tot zijn tiende jaar bezocht hij de moskee in de buurt. Daarna ging hij naar de middelbare school, waar hij tot zijn zestiende bleef. In zijn vrije tijd hielp hij zijn familie op het land. In 1953 vertrok Elatik naar Casablanca om werk te zoeken. Toen hij aankwam op het station Casa de l'Oasis was hij erg onder de indruk van de Franse militairen op straat. Onder de Marokkaanse bevolking heerste veel angst voor de Franse bezetter. Die angst greep ook Elatik aan, die voor het eerst buiten zijn geboortedorp kwam en nog geen woord Arabisch sprak. Hij vond werk bij een kruidenier, en ging aan de slag als bezorger van boodschappen. Naast de winkel waar Elatik werkte woonde een Fransman. Hij was eigenaar van een chocoladefabriek in de buurt van Avignon. Elatik bezorgde regelmatig brood en melk bij de Fransman. Op een dag bood hij Elatik

Brahim Elatik (r) in de kruidenierswinkel waar hij werkte als bezorger, Casablanca ca. 1958 (privécollectie Elatik).

werk aan in zijn chocoladefabriek. Elatik reageerde instemmend en een paar weken later had de Fransman een werkcontract voor hem geregeld. De inmiddels getrouwde Elatik vertrok in 1964 met een eenjarig werkcontract op zak naar Avignon.

In de chocoladefabriek ontmoette hij veel landgenoten. Het werk in de fabriek was hen goed bevallen, maar ze waren minder onder de indruk van het Franse platteland. Ze vonden het er saai en wilden het liefst naar de stad. Elatik en zijn Marokkaanse collega's durfden niet zomaar de fabriek te verlaten, bang dat hun ontslag gevolgen zou hebben voor hun verblijfstatus. Ze besloten informatie in te winnen bij het Marokkaanse consulaat in Lyon. Daar werd hen geadviseerd om hun contract uit te dienen. Alleen dan konden ze gaan en staan waar ze wilden zonder problemen met hun werkgever. Elatik volgde dat advies op en vertrok direct na beëindiging van zijn werkcontract naar Amsterdam. Hij weet nog precies wanneer hij aankwam: 29 maart 1965. Hij vond meteen werk in een papierfabriek. Tot zijn grote vreugde ontmoette hij in de fabriek Marokkanen die uit dezelfde streek in Marokko kwamen. Ze hielpen hem op weg en vonden voor hem een kamer in een pension achter het Centraal Station. In de

papierfabriek werkte hij tot 1968. Daarna begon hij aan zijn tweede en laatste dienstbetrekking, van 1968 tot aan zijn vervroegd pensioen in 1995 werkte hij op Schiphol.

Brahim Amounan komt uit dezelfde streek als Brahim Elatik en vertrok in 1965 uit Marokko. Ook hij had zijn geboortedorp verlaten om in een kruidenierswinkel in Casablanca te werken. De winkel werd gedreven door Amounan's oudere broer. Zijn broer vertrok in 1961 naar Frankrijk en liet Amounan achter in de winkel. Hij zou in 1964 definitief terugkeren naar Marokko. Een jaar later, in 1965, was het de beurt aan de jongste Amounan. Hij hoefde helemaal niet weg te gaan uit Marokko. Hij was ongebonden, verdiende voldoende geld en had het naar zijn zin in Casablanca. Omdat hij geld op de bank had, kon hij makkelijk aan een paspoort komen. In Ain Borja, de haven van Casablanca, kocht hij een enkeltje voor de boot naar Marseille. Ain Borja was ook het vertrekpunt van Marokkaanse arbeiders die geworven waren voor de Franse mijnen. 'Ik was blij dat ik niet een van hen was. Ze zouden het nog zwaar krijgen in de mijnen. Ik was een toerist op weg naar Parijs. Ik was vrij en onafhankelijk. Als het me niet zou bevallen, kon ik makkelijk weer terug. Geen probleem! Die luxe hadden de mijnwerkers helaas niet'.¹⁵

In Marseille nam Amounan de trein naar Parijs, waar hij veel familie had. Vanaf het begin kon Amounan slecht wennen aan de stad. Hij kon moeilijk aan woonruimte komen, en uiteindelijk vond hij een pensionkamer in erbarmelijke staat. Na twee weken besloot hij te vertrekken uit Frankrijk en een vriend op te zoeken in Amsterdam. Amounan vond werk bij Philips in Eindhoven en besloot in Nederland te blijven. Hij vond onderdak bij een Nederlands gezin in Eindhoven waar hij tien gulden kostgeld per week betaalde.

Hun achternamen suggereren iets anders, maar Houssein Abourasse en Brahim Bouras zijn broers. De broers werden geboren in Ait Baamrane vlakbij de kustplaats Sidi Ifni in de Sous-streek, respectievelijk in 1936 en 1947. Ze groeiden op in een boerengezin dat moest overleven van de oogst. In hun geboortedorp was geen school, waardoor de broers hoofdzakelijk meehielpen op het land. Sidi Ifni en het omliggende gebied bleven tot 1969 onder Spaans bestuur. De Spaanse bezetting speelde een belangrijke rol in hun levens. In 1957 sloot de 21-jarige Abourasse zich aan bij het verzetsleger. Hij liet zich bij de burgerlijke stand registreren, waar per abuis zijn achternaam verkeerd werd genoteerd. De rest van de familie heette Bouras. Tussen 1957 en 1960 was hij gestationeerd in de bergen van Tifrit, in het zuidwesten, waar hij vocht tegen de Spanjaarden. Er woedde een felle strijd tussen het Marokkaanse leger en het Spaanse leger, die een weerslag had in het persoonlijke leven van zijn jongere broer Brahim Bouras. In 1957 liet de tienjarige Brahim Bouras zijn ezel grazen op het land. Het was een taak die hij dagelijks vervulde. Toen de schemer viel, scheen plotseling vanuit zee een fel licht dat afkomstig was van een Spaans oorlogsschip. Een paar seconden later volgde een enorme knal. Ternauwernood ontsnapte Brahim aan het Spaanse bombardement, maar zijn ezel overleefde de aanval niet en lag in flarden verspreid over het land.

In 1960 verruilde Abourasse het verzetsleger voor het Koninklijke leger. Ditmaal was zijn standplaats een kazerne in Ben Slimane, tussen Rabat en Casablanca. Hij bleef er werken tot 1965. In die periode bezocht hij vaak zijn oom – die later zijn schoonvader zou worden – die in dezelfde streek geboren was, maar sinds jaar en dag

in Casablanca woonde. Hij beklagde zich tegenover hem over 'de misère in zijn leven'. Voor Abourasse was migratie de enige manier om hier uit te komen. Zijn oom, Lahcen Taouil, regelde voor hem een paspoort bij een vriend die als ambtenaar werkte in Khemisset. Taouil had eerder voor familieleden bemiddeld bij het krijgen van een paspoort, en zou zich later ontfermen over andere familieleden. Als pater familias begeleidde hij tientallen familieleden en kennissen bij hun migratie. Toen ze eenmaal in Europa waren, bleef hij hun aanspreekpunt; hij ontving hun brieven, assisteerde bij contacten met de autoriteiten, bemiddelde bij de koop van een woning en beheerde het spaargeld, dat zij hem stuurden. Het spaargeld bewaarde hij in een kluis aan huis. Met een notitieboekje hield hij de bedragen en namen nauwkeurig bij. Wie geld nodig had, kon bij hem terecht. Volgens de dochter van Lahcen Taouil stonden er altijd koffers in de gang in het ouderlijk huis in Casablanca en rook het er, door de vele tijdelijke logees uit het platteland, altijd naar koeienmest.

Met een paspoort op zak kocht Houssein Abourasse van zijn magere loon voor 300 dirham (€30) een vliegticket naar Parijs. Bij zijn vertrek in 1965 bezwoer hij pas na zes jaar weer terug te keren, want door zijn tijd bij het leger en de armoede bewaarde hij alleen maar nare herinneringen aan Marokko. Zijn verblijf in Parijs bleek geen succes. Na zes weken besloot hij te vertrekken naar Amsterdam. De eerste weken woonde hij bij zijn oom. Later zou hij een kamer huren bij een hospita. Hij vond meteen werk in een Amsterdamse drukkerij, maar door ziekte kwam daar na twee weken abrupt een einde aan. Het komende jaar zou hij herstellen van tuberculose in het sanatorium in Zeist.

Eenmaal terug in Amsterdam hopte de volledig herstelde Abourasse van de ene job naar de andere. Hij vond werk op de transportafdeling van de Gillette fabriek, waar zijn oom ook werkte. Tot ergernis van zijn chef hing hij in zijn pauzes rond bij de dames van de inpakafdeling. Toen hij ten onrechte beschuldigd werd van diefstal van scheermesjes, vertrok Abourasse uit de fabriek om niet meer terug te keren. Bij het Amsterdamse Hotel American vond hij een nieuwe baan als afwasser. Opnieuw leidde een conflict met zijn leidinggevende tot een definitief vertrek. Hij belandde daarna bij de cateringservice van luchthaven Schiphol, waar hij voor het eerst werkte met andere Marokkanen. Zijn Marokkaanse collega's besloten te staken voor salarisverhoging, en de nieuweling Abourasse sloot zich bij hen aan. Uiteindelijk lieten de initiatiefnemers het afweten, en stond Abourasse in z'n eentje oog in oog met zijn werkgever. Deze 'eenmansactie' werd niet op prijs gesteld en Abourasse werd op staande voet ontslagen. Heel erg teleurgesteld was Abourasse niet, want 'als je 's ochtends ontslagen werd, had je 's middags alweer een nieuwe baan'.¹⁶ Een dag later ging hij aan de slag bij een nylonfabriek in Uithoorn. Toen de fabriek na twee jaar naar Limburg verhuisde, besloot Abourasse niet mee te gaan. In hetzelfde jaar, in 1971, vond hij werk als productiemedewerker bij Utermöhlen. Het zou zijn langste en laatste dienstbetrekking worden. In 1985 verhuisde het bedrijf naar het buitenland en belandde Houssein Abourasse in de ww.

In 1971 besloot Abourasse te trouwen. Hij belde met zijn oom in Casablanca en vroeg hem om de hand van zijn oudste dochter. Zijn oom heette hem van harte welkom, en in 1971, zes jaar na zijn vertrek uit Marokko – zoals hij zich had voorgenoemen – keerde hij terug naar zijn vaderland om weer te vertrekken als een getrouw-

Houssein Abourasse in het sanatorium in Zeist waar hij herstelde van tuberculose, 1966 (Historisch Beeldarchief Migranten, Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis Amsterdam).

Houssein Abourasse aan het werk bij Utermöhlen, ca. 1973 (Historisch Beeldarchief Migranten, Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis Amsterdam).

de man. Er was nog wel een probleem; Abourasse moest beschikken over passende huisvesting om zijn vrouw over te laten komen naar Nederland. Hij meldde zich bij de gemeente, maar het zag er niet naar uit dat hij snel een woning toegewezen zou krijgen. Een vriend attendeerde hem op een leegstaande woning in de Balistraat in Amsterdam-Oost. Zonder aarzelen besloot Abourasse de woning op de begane grond te kraken. Het was een door ratten bevolkte bouwval, waar het jonge echtpaar het zeven maanden uithield. Een verhuizing naar de Vrolijkstraat in dezelfde buurt volgde, waar een paar maanden later hun oudste zoon geboren werd. Abourasse's echtgenote werkte in eerste instantie in een kauwgumfabriek om daarna, net als haar man, te werken bij Utermöhlen.

Intussen probeerde Brahim Bouras zijn broer achterna te reizen naar Europa. Tussen 1965 en 1969 werkte hij als waterdrager voor Spaanse militairen in Sidi Ifni. In die periode vroeg Bouras een Spaans paspoort aan bij de Spaanse autoriteiten in Sidi Ifni. Nog voordat hij zijn paspoort kreeg, verlieten de Spanjaarden onder druk van het Marokkaanse leger de stad. De hoop om met een Spaans paspoort naar Europa te migreren was hiermee vervlogen. Intussen waren al zijn vrienden uit het dorp naar Europa vertrokken. Voor Bouras zat er niets anders op dan de hulp van zijn oudere broer in Amsterdam in te roepen. Abourasse ontving in 1969 een brief waarin zijn jongere broer hem smeekte hem naar Nederland te halen, want 'iedereen had het dorp verlaten, behalve de vrouwen en ik'. In zijn dorp was, net als elders in Marokko, een migratiecultuur ontstaan waarbij iedereen die kon of wilde wegging en wie overbleef gelijk gesteld werd aan vrouwen en kinderen.¹⁷

Abourasse riep de hulp in van oom Taouil: Bouras moest zich bij hem melden in Casablanca met zijn geboortekte. Toen het nieuws Bouras bereikte was hij dolgelukkig. Hij vertrok meteen naar Casablanca, waar hij twee maanden logeerde bij het gezin Taouil dat bestond uit zes dochters en twee zonen. Opnieuw regelde Lahcen Taouil via zijn kennis een paspoort. Met het adres van zijn oom, die aanvankelijk in Amsterdam woonde, vertrok Bouras in 1969 naar Parijs. Zijn oom had de wijk genomen naar Parijs, omdat hij in Amsterdam met justitie in aanraking kwam vanwege fraude met de kinderbijslag; hij had meer kinderen opgegeven dan hij werkelijk had.

In Parijs werkte Bouras in de bouw. Na een jaar ging het bouwbedrijf failliet. Omdat Bouras daarna moeilijk werk kon vinden, besloot hij zich in Nederland te vestigen. Vanuit Parijs nam hij de trein naar Amsterdam. Bij de Belgische grens werd hij door de douane ondervraagd. Bouras mocht doorreizen naar Amsterdam, omdat hij een retourticket had en genoeg contant geld bij zich had. In Amsterdam had zijn broer een kamer voor hem gehuurd bij een bevriende Marokkaan en zijn Nederlandse echtgenote. Tot 1975 betaalde Bouras volksverzekeringspremies, maar had hij geen geldige verblijfsvergunning. Dat weerhield hem er niet van om in 1974 een zolderkamer te huren van een Amsterdamse politieagent. Tijdens de regularisatiemaatregel van 1975 (waarbij illegaal in Nederland werkende vreemdelingen onder bepaalde voorwaarden alsnog een verblijfsvergunning en een geldige arbeidsvergunning kregen) kreeg Bouras zonder problemen een verblijfsvergunning. Het eerste jaar ging Bouras als afwasser in een hotel aan de slag en 's avonds als schoonmaker. Tussen 1971 en 1977 vond hij werk bij Lindmij wasserij in Sloterdijk. Daarna trad hij in dienst bij

Brahim Bouras kort na zijn aankomst in Amsterdam, 1970 (Historisch Beeldarchief Migranten, Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis Amsterdam).

Brahim Bouras aan het werk bij wasserij Lindmij, Amsterdam ca. 1975 (Historisch Beeldarchief Migranten, Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis Amsterdam).

Brahim Bouras (op voorgrond) aan het werk bij Serviceflat Zuidwende, Amsterdam ca. 1978. Hij zou er tot aan zijn pensioen in 2012 werken (Historisch Beeldarchief Migranten, Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis Amsterdam).

Serviceflat Zuidwende in Buitenveldert als huismeester, waar hij tot aan zijn pensioen in 2012 werkte.

Het overlijden van de vader van Bouras en Abourasse in 1976, was voor Bouras aanleiding om voor het eerst weer naar Marokko te gaan. In Casablanca bracht hij een bezoek aan zijn oom Lahcen Taouil, wiens oudste dochter inmiddels getrouwd was met zijn broer Houssein Abourasse. Tijdens zijn bezoek liet Bouras zijn oog vallen op de vierde dochter, en in hetzelfde jaar trouwde Brahim Bouras met Fatima Taouil. Vijf maanden later volgde Fatima Taouil haar man naar Nederland.

De migratie-ervaringen van de hier geportretteerde mannen zijn op tal van punten typerend voor de Marokkaanse migratie naar Nederland in deze vroege periode. Ze migreerden in de tweede helft van de jaren 1960, belandden via een tussenstop in Nederland en maakten gebruik van hun netwerken om werk en onderdak te vinden. Geen van de mannen vertrok om Marokko voorgoed achter te laten; ze gingen om hun nieuwsgierigheid te bevredigen, omdat iedereen ging en natuurlijk om geld te verdienen. Ongeveer een derde van alle Marokkanen die tussen 1965 en 1966 in Nederland arriveerde bleef; van de mannen die in 1972 en 1973 kwamen vestigde zich

meer dan de helft voorgoed in Nederland.¹⁸ Op een punt verschillen deze mannen van hun landgenoten: ze zijn niet afkomstig uit de Rif – de belangrijkste herkomstregio van Marokkanen in Nederland.

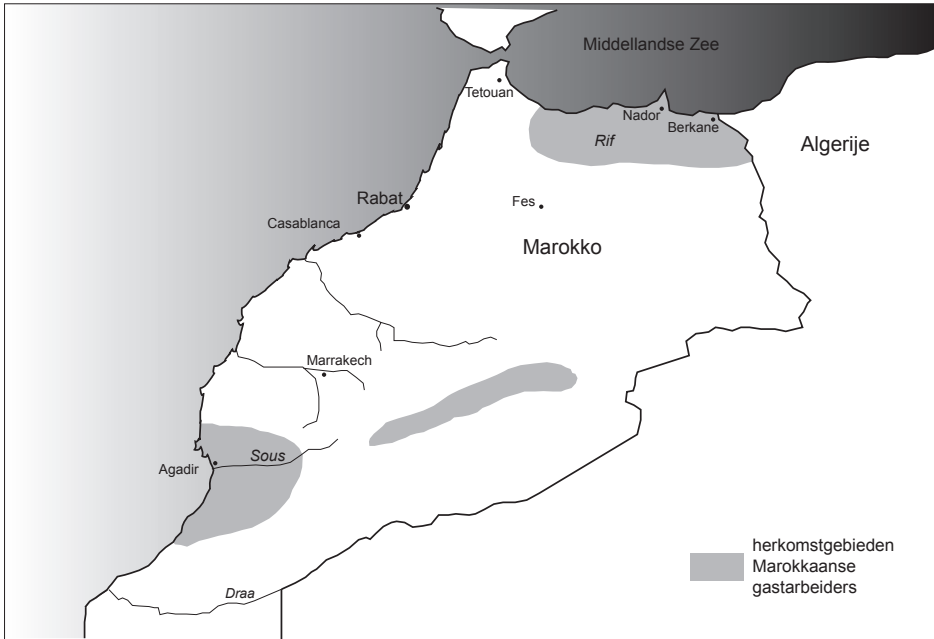
Herkomst en vestiging

De meeste Marokkaanse migranten in Nederland zijn afkomstig uit het noorden van Marokko, met Nador, Al Hoceima en Tetouan als belangrijkste provincies van herkomst. Meer dan de helft van de Marokkaanse migranten in Nederland is geboren in één van deze provincies. Andere belangrijke herkomstgebieden zijn Taza en Ouarzazate, gevolgd door de grote steden Tanger, Casablanca, Fes, Meknes, Marrakech en Rabat.¹⁹

In de eerste fase in de Marokkaanse migratie naar Nederland (1964-1973) kwam meer dan een kwart van de migranten uit de noordelijke provincie Nador. In dezelfde periode kwam één op de vijf migranten uit de steden Casablanca, Rabat en Marrakech. In deze fase kwam nog eens 10 procent uit elk van de provincies Al Hoceima en Tetouan, en een kleine 5 procent uit de provincie Taza. De tweede fase in de migratie, de periode van gezinsmigratie (1973-1989), laat een iets ander beeld zien. Het aantal migranten uit de provincies Nador en Al Hoceima nam toe, terwijl het aantal migranten uit de grote steden afnam. De reden is dat migranten uit de grote steden over het algemeen eerder overgingen tot gezinshereniging dan hun landgenoten uit rurale gebieden in het noorden van Marokko. In 1974 was meer dan de helft van de migrantengezinnen uit de grote steden herenigd in Nederland, tegenover een derde van de gezinnen uit de rurale gebieden.²⁰ Migranten uit de stad waren vaker hoger opgeleid, hadden minder moeite met integreren in de Nederlandse samenleving en verlegden hun aandacht, anders dan die uit de noordelijke rurale gebieden, in een vroeg stadium naar Nederland. Verder hadden Marokkaanse migranten uit de noordelijke provincies gemiddeld meer kinderen dan hun landgenoten uit de grote steden. Het verloop van de gezinshereniging had een weerslag op de banden met Marokko. Omdat Marokkanen uit het noorden later overgingen tot gezinshereniging, waren hun banden met Marokko sterker dan die van hun landgenoten uit de steden.

Het overgrote deel van de Marokkaanse migranten vestigde zich uiteindelijk, na enige omzwervingen, in Amsterdam, Rotterdam, Utrecht en Den Haag. Die concentraties hebben te maken met de sociale netwerken en de gunstige arbeidsperspectieven in deze plaatsen. De Marokkanen die waren geworven voor de industrieën in Twente en de mijnen in Limburg, trokken later gedeeltelijk naar de grotere Nederlandse steden, toen de Twentse industrie en Limburgse mijnbouw teloor gingen. De migranten uit Nador vestigden zich met name in Utrecht en Rotterdam. De migranten uit Al Hoceima oriënteerden zich meer op Den Haag, terwijl de meeste migranten uit Tetouan en Ouarzazate uiteindelijk voor Amsterdam kozen.²¹ Binnen de grote steden deden zich vervolgens concentraties voor op wijkniveau: in het Amsterdamse Slotervaart, het Utrechtse Kanaleneiland en de Haagse Schilderswijk hebben Marokkanen een grote kans dat hun burens, of de mensen die ze bij het winkelen en op het

KAART 1 HERKOMSTGEBIEDEN MAROKKAANSE ARBEIDERS

schoolplein ontmoeten ook Marokkaanse Nederlanders zijn. De ontmoetingskansen op wijkniveau met Marokkanen zijn groot, die met anderen klein.²² Het patroon van de Marokkaanse migratie naar Nederland laat zich omschrijven als kettingmigratie, waarbij nieuwe migranten geholpen werden door familieleden en vrienden die zich reeds in Nederland gevestigd hadden. Die netwerken beperkten zich, zoals we in het voorbeeld van de vier mannen zagen, niet tot Nederland. De Marokkanen van het eerste uur garandeerden eerste opvang, huisvesting en werkgelegenheid, met als gevolg dat Marokkanen zich vestigden in de nabijheid van streekgenoten.²³ Het vestigingspatroon van Marokkaanse migranten is gebonden aan de provincie van herkomst. Kettingmigratie zorgde voor sterke Marokkaanse gemeenschappen in verschillende Nederlandse steden die hechte banden onderhielden met de herkomststreek.²⁴ Veel familieleden vertrokken naar Nederland in het kielzog van hun verwanten, die een verblijf in Nederland aanbevolen. In een interview uit 1986 vertelde een Marokkaan:

Toen ik een jaar of 45 was, zag ik dat veel Marokkanen naar Europa gingen om te werken. Ik was toen al getrouwd en had vijf kinderen. Op een avond kwam mijn broer langs om te vertellen dat hij naar Nederland ging om te werken. Hij had al een arbeidscontract. Hij vroeg mij mee naar Nederland. Wat je hier, zo had hij gehoord, in een dag verdient, verdien je in Nederland in een uur! Ik vond dat hij gelijk had. We hebben toen afgesproken dat hij eerst naar Nederland zou gaan en als het hem zou bevallen, ging ik ook. Een paar maanden later schreef hij dat hij erg tevreden was en vroeg of ik ook kwam. Hij stuurde me 50 gulden om een broek en een dikke trui te kopen en een paar schoenen. Dergelijke

kleren had ik niet. Iedereen lachte me uit, want ik zag eruit als een geleerde man, terwijl ik niet kan lezen of schrijven.²⁵

Marokkanen troffen elkaar veelvuldig op het station of in de stationsrestaurant. Volgens de Marokkaanse arbeider Ahmed viel er op het station altijd iets te beleven.

Er kwamen altijd veel Marokkanen bij elkaar. Je hoorde er ook altijd wel nieuws uit Marokko, vooral van mensen die juist uit Marokko terugkwamen. Je voelde er je op je gemak want je was alleen met landgenoten. Je kon praten over waar je werkte en woonde en over nieuwe adressen waar je terecht zou kunnen. Kreeg je brieven uit Marokko die je niet kon lezen dan trof je daar altijd wel iemand die de brief kon lezen; omgekeerd, als je een brief naar de familie wilde schrijven en zelf kon je niet schrijven dan was er ook altijd wel iemand die een brief voor je wilde schrijven en een ander die hem wel mee naar Marokko wilde nemen. Je kon er ook tips krijgen, waar je het beste kon werken en het meeste kon verdienen. Plannen kon je bespreken met landgenoten die al langer hier waren.²⁶

Marokko als emigratieland

In de literatuur over de Marokkaanse migratie naar Nederland overheerst het beeld dat enerzijds de Nederlandse werving gericht was op de Rif, omdat geworven arbeiders uit onontwikkelde streken minder veeleisend zouden zijn dan werkzoekenden in de steden, en anderzijds dat de Marokkaanse overheid een duidelijke voorkeur had voor rekrutering uit politiek onrustige gebieden zoals de Rif.²⁷ Uit onderzoek blijkt echter dat de Nederlandse werving in Marokko een geringe rol speelde in de Marokkaanse migratie naar Nederland.²⁸ Tijdens de officiële werving, die in mei 1969 begon en in 1973 eindigde, zijn nauwelijks arbeiders in de Rif geworven. De meeste arbeiders werden door Nederlandse bedrijven in grote steden geworven. De Staatsmijnen wierven in Agadir, terwijl textielbedrijven zoals Bamshoeve in Enschede en De Batavier in Winterswijk een voorkeur hadden voor Tetouan en Fes, vanwege de daar aanwezige textielnijverheid.²⁹

TABEL 4 SAMENSTELLING VAN DE MEDITERRANE IMMIGRANTENPOPULATIE IN NEDERLAND, UTRECHT, DEN HAAG, AMSTERDAM EN ROTTERDAM IN 1971, IN PERCENTAGES

	Nederland	Utrecht	Den Haag	Rotterdam	Amsterdam
Marokkanen	18,8	41,5	20,4	9,6	20,9
Spanjaarden	24,4	22,7	12,2	30,9	24,4
Turken	26,4	15,7	18,6	26,3	15,3
Grieken	3,2	13,2	0,1	3,0	0,3
Italianen	15,3	5,8	26,7	6,3	20,2
Joegoslaven	6,9	1,1	3,1	13,5	6,0
Portugezen	4,9	0,0	18,9	10,3	12,9
	100	100	100	100	100

Bron: Volkstelling 1971.

Hoe kan dan verklaard worden dat het overgrote deel van de Marokkanen in Nederland afkomstig is uit de Rif? Daarvoor is het van belang om te kijken naar de periode vóór 1969, waarin veel Marokkanen uit de Rif op eigen gelegenheid naar Nederland kwamen. Naast de Rif is de streek rond Agadir, de Sous, een belangrijk herkomstgebied voor Marokkaanse migranten. In deze streken spreekt men verschillende Berberdialecten: Tarifit in de Rif, Tashilhit in de Sous en Tamazight in het midden van het land. In de rest van het land spreekt men Marokkaans-Arabisch.

De Sous en de Rif zijn overwegend rurale gebieden die een lange traditie van emigratie kennen, die zijn oorsprong heeft in de koloniale periode (1912-1956), toen er in Marokko een Frans en Spaanse protectoraat werden ingesteld. Het grootste deel van het land was in handen van de Fransen, terwijl het Rifgebied onder Spaans bestuur stond. Op grote schaal weken mannen uit naar de andere zijde van de Middellandse Zee vanwege de grote werkloosheid, die als gevolg van droogte en de hoge bevolkingsdichtheid algemeen was in deze streken. Tot aan de jaren 1960 emigreerden Marokkanen uit het zuiden naar Frankrijk om dienst te nemen in het Franse leger of om te werken in de Franse mijnen en de industrie. Dat verklaart waarom Elatik, Amounan, Abourasse en Bouras, allen mannen uit de Sous, eerst naar Frankrijk migreerden voordat ze zich vestigden in Nederland.

Marokkanen uit het Rifgebied, dat door Spanje bezet werd, vertrokken nauwelijks naar Spanje, dat in die periode zelf een omvangrijke emigratie kende. De meeste Marokkanen uit het noorden gingen naar buurland Algerije, waar tijdens de Franse kolonisatie van dat land (1830-1962) volop werk was op de boerderijen van Franse kolonisten. Het betrof hier vooral seizoensarbeid, wat betekende dat Marokkanen uit de Rif heen en weer pendelden tussen hun dorp en Algerije. Sommigen gingen voor lange tijd met hun gezin in Algerije wonen.³⁰ Toen Algerije in oorlog raakte met Frankrijk vanwege de onafhankelijkheid (1957-1962) kwam er een einde aan deze seizoensmigratie: de grens tussen Marokko en Algerije werd gesloten. Nu buurland Algerije niet langer toegankelijk was, richtten veel Marokkanen uit de Rif hun blik op Europa.

Een andere verklaring voor de getalsmatig grote aanwezigheid van Riffijnen in Nederland moet gezocht worden in de Franse, Duitse en Belgische werving in Marokko. Voor veel Marokkanen was Nederland niet de eerste bestemming; via de Duitse, Belgische en Franse mijnen, waar het werk zwaar was, belandden ze in Nederland. Nog voor de officiële werving van start ging, vertrokken de eerste Riffijnen naar Europa. Na de opstanden in de Rif tegen de onderdrukking door het Marokkaanse centrale gezag in 1958, die door het Marokkaanse leger werden neergeslagen, besloot de Marokkaanse overheid paspoorten af te geven aan Marokkanen die reeds in Algerije verbleven. De eerste Riffijnen die naar Europa vertrokken waren dus de arbeiders in Algerije die hun oude werkgevers, die zich inmiddels geïnstalleerd hadden in Corsica, achterna reisden. Veel Riffijnen uit de omgeving van Nador vertrokken vervolgens naar Algerije om bij het Marokkaanse consulaat in Oran een paspoort aan te vragen.³¹ In deze vorm stimuleerde de Marokkaanse overheid de emigratie van Riffijnen.

In 1963 sloot Marokko een wervingsverdrag met Frankrijk en Duitsland. Frankrijk was vooral geïnteresseerd in de werving van Marokkaanse arbeiders uit de voormalige Franse gebieden. Duitsland richtte zijn blik op de Rif om twee redenen. De Marokkaanse autoriteiten stuurden aan op werving uit de Rif vanwege de slechte economi-

sche situatie, en omdat ze hiermee het gebied wilden vrijwaren van meer opstanden. Bovendien hadden de Duitsers eerder een Spaans mijnbedrijf gekocht dat gevestigd was in de Rif, waardoor ze vrij bekend waren met het gebied. Een jaar later, in 1964, sloot Marokko een wervingsverdrag met België, waarbij vooral mijnwerkers uit het noorden werden aangetrokken.³²

De late Nederlandse werving in Marokko, en in het bijzonder in de Rif, stelde dus uiteindelijk weinig voor. Wel laten de onderhandelingen tussen de Nederlandse en Marokkaanse overheid over de werving, zoals in het volgende hoofdstuk wordt beschreven, zien dat de gemaakte afspraken ook betrekking hadden op Marokkanen die buiten de werving om naar Nederland kwamen. Bovendien wordt hiermee duidelijk hoe de voorwaarden tot toelating in Nederland hand in hand gingen met een sterke oriëntatie van Marokkanen op hun land van herkomst. In het volgende hoofdstuk beschrijf ik hoe het officiële wervingsovereenkomst, gestuurd door beleid van de Nederlandse overheid, de banden van Marokkaanse arbeiders met hun land van herkomst in toenemende mate institutionaliseerde en versterkte.

Permanente vestiging in Nederland

De migratie uit Marokko verschilde op een aantal punten van de gastarbeidermigratie uit andere landen. De Marokkanen kwamen, zoals gezegd, gedeeltelijk te werken in bedrijven die kort daarop sloten of waar arbeid permanent verdween. Omdat Marokkanen laat kwamen in het proces van de werving, hadden ze door de beëindiging van de werving niet de mogelijkheid om periodes van gastarbeid in Nederland af te wisselen met werk in eigen land, zoals de Spanjaarden en Italianen die wel hadden. Bovendien hadden ze aanvankelijk minder rechten dan de Italianen en de Spanjaarden, bijvoorbeeld wanneer het ging om gezinshereniging. Het belangrijkste verschil is dat Marokkanen, tegen alle verwachting in, veel minder terugkeerden naar hun herkomstland. Waar Italianen en Spanjaarden in grote aantallen terugkeerden, bleven de meeste Marokkanen in Nederland. Meerdere factoren hebben hieraan bijgedragen.

De oliecrisis van 1973 veranderde de politiek-economische context waarbinnen migratie plaatsvond, zowel in Europa als in Marokko. Meer dan in Europese landen leed Marokko onder de hoge olieprijs met als gevolg een verslechterde economische situatie. In dezelfde periode zakte Marokko weg in een toestand van politieke instabiliteit en repressie. De ongunstige economische en politieke situatie in Marokko droeg bij aan het groeiende wantrouwen onder Marokkaanse migranten in de toekomst van Marokko, waarbij remigratie voor velen een onaantrekkelijke en risicovolle onderneming werd. Velen vreesden dat terugkeren naar Nederland niet meer mogelijk zou zijn na een mislukte remigratie, bijvoorbeeld door verkeerde investeringen of problemen met aanpassing aan de Marokkaanse samenleving. De risico's van remigratie, de politieke en economische instabiliteit in Marokko en het restrictievere Nederlandse migratiebeleid na het einde van de werving deden veel Marokkaanse migranten besluiten in Nederland te blijven. Door de crisis beseften Marokkanen bovendien dat hun nabije toekomst niet in Marokko lag, maar in Nederland. Daar hadden ze rechten opgebouwd, vooral in de vorm van de arbeidsongeschiktheidregelingen die in het

kader van de bedrijfssluitingen tussen werkgevers en bonden waren gesloten. Dat betekende niet dat Marokkanen massaal geloofden in een definitieve vestiging in Nederland.

Het einde van de werving en het strenge immigratiebeleid als gevolg van de oliecrisis hebben niet geleid tot een afname van migratie vanuit Marokko, maar stimuleerden eerder een meer permanent verblijf in Nederland. Veel Marokkaanse gezinnen besloten tot gezinshereniging, waardoor aan de periode waarin vooral mannen zich vestigden in Nederland, en van wie het toekomstperspectief zich het beste laat omschrijven als permanente tijdelijkheid, een einde kwam. Om in aanmerking te komen voor gezinshereniging golden drie belangrijke voorwaarden. Ten eerste moest de aanvrager gedurende een periode van tenminste twaalf maanden in Nederland hebben gewerkt, en gedurende die periode op legale wijze in Nederland hebben gewoond. Ten tweede moest hij (in bijna alle gevallen was de aanvrager een man) beschikken over een feitelijk aanbod van werk van nog tenminste een jaar. Tenslotte moest hij beschikken over geschikte woonruimte voor een gezin. Vooral deze laatste voorwaarde stond een vlotte gezinshereniging in de weg. Een groot deel van de Marokkanen had een relatief groot gezin, waardoor het moeilijk was om passende woonruimte te vinden. Het gebrek aan passende woonruimte verklaart deels waarom migranten uit de Rif, met relatief grote gezinnen, laat overgingen tot gezinshereniging. Indien ze een woning wilden huren, moesten ze zich voegen naar de criteria die verhuurdercoöperaties stelden aangaande passende woonruimte. Een gezin met zes kinderen, moest een woning vinden met zeven slaapkamers. In Nederland waren die huurwoningen er nauwelijks. De Marokkanen wilden ook niet de hoge huur betalen die aan een dergelijke woning verbonden was en veel Marokkanen snapten de ingewikkelde regels aangaande het aanbieden van huurwoningen en het aanvragen van huursubsidie niet. Herhaalde weigering van een aanbod of geen reactie – bijvoorbeeld omdat de kandidaat huurder de aanbodsbrief niet begreep – betekende dat een kandidaat recht op een volgend aanbod verspeelde.³³ Toen het moeilijk bleek om aan een huurwoning te komen, kochten sommige Marokkanen in Nederland woningen om toch hun gezinnen te kunnen laten overkomen. Deze zogenaamde noodkopers deden dat op een moment dat de huizenprijzen hoog waren, terwijl de woningen die ze kochten vaak slecht waren. De gemeentes gaven wel subsidies voor het opknappen van slechte wijken, maar de gastarbeiders met een grote hypotheeklast of een hypotheekachterstand werkten niet mee aan het aanschrijfbeleid om het achterstallig onderhoud weg te werken. Hierdoor ging de kwaliteit van de woningen verder achteruit.³⁴ Het later verkopen van de woningen bleek moeilijk en daardoor werd het verblijf meer permanent dan aanvankelijk bedoeld.

Niet alleen de veranderingen in migratiemogelijkheden, maar ook de druk van achtergebleven echtgenotes heeft de gezinshereniging in gang gezet (meer hierover in hoofdstuk 8). Vrouwen kregen, als volgmigrant, een verblijfsstatus die afhankelijk was van die van hun man. Dat betekende dat ze terug moesten naar Marokko als ze binnen drie jaar hun man verlieten of door hem werden verlaten. Deze afhankelijke positie en de jonge leeftijd waarop Marokkaanse vrouwen naar Nederland kwamen en vervolgens kinderen kregen – dat gold met name voor de vrouwen uit de steden – hadden gevolgen voor hun positie in het gezin en hun aanpassing aan de Nederlandse samenleving.

Een andere factor die het bijzondere verloop van de Marokkaanse migratie naar Nederland verklaart, is de massale werkloosheid onder Marokkanen in de jaren 1980. In het begin van de jaren 1980 verdween een deel van de ongeschoolde arbeid blijvend uit Nederland door mechanisatie of verplaatsing van werk naar lagelonenlanden. In de leerindustrie, de textielindustrie en de metaalindustrie vielen de hardste klappen, met als gevolg dat Marokkanen massaal hun baan verloren. Het was voor Marokkanen bijna onmogelijk om opnieuw werk te vinden, omdat kennissen en vrienden, die voorheen als kruiwagen dienden, ook hun baan hadden verloren. Omdat Marokkanen naar Nederland waren gekomen om ongeschoold arbeid te verrichten, hadden ze niet veel meer werkervaring dan het eentonige en eenvoudige werk op de fabriek, in de haven of in de industrie. Veel ontslagen Marokkanen kwamen op den duur in de bijstand terecht.

De werkloosheid onder Marokkanen nam niet dramatisch toe na de oliecrisis van 1973. Het omslagpunt kwam na 1980. In 1983 was één op de drie Marokkaanse mannen tussen de 30 en 49 jaar langdurig werkloos. In 1984 gold dit zelfs voor de helft van hen.³⁵ Ook arbeidsongeschiktheid kwam na 1980 steeds meer voor, omdat gastarbeiders waren geworven voor zwaar en ongezond werk en omdat vakbonden en werkgeversorganisaties de arbeidsongeschiktheidregeling gebruikten voor afvloeiing van overtollig geworden arbeiders. In Amsterdam was in 1981 één op de twintig Marokkaanse mannen tussen de 30 en 49 jaar arbeidsongeschikt.³⁶ In 1994 was bijna een kwart van de mannen tussen de 45 en 65 jaar werkloos. Meer dan de helft van de mannen tussen de 45 en 55 jaar was in 1994 via de WAO uitgestroomd, bij de leeftijdscategorie 55 tot 65 jaar had bijna 60 procent wegens arbeidsongeschiktheid de arbeidsmarkt verlaten. Een derde van de mannen had in 1994 een inkomen uit arbeid, tegenover 14 procent van de vrouwen. Meer dan 17 procent van de mannen had geen eigen inkomen, terwijl 70 procent van de vrouwen niet beschikte over een eigen inkomen.³⁷

Eind jaren 1980 had slechts 10 procent van de Marokkaanse vrouwen een betaalde baan.³⁸ Pas in latere jaren nam de arbeidsmarktparticipatie van Marokkaanse vrouwen toe.³⁹ Dit gebeurde juist op het moment dat de arbeidsparticipatie van mannen afnam, als gevolg van de grote ontslagen bij de bedrijven die gastarbeiders hadden geworven. Vrouwen gingen dus meer buitenshuis werken op het moment dat de kosten van het levensonderhoud stegen en het gezinsinkomen daalde. Ze werkten als schoonmaakster in bedrijven, scholen of ziekenhuizen of als hulp in de huishouding.⁴⁰ Dat laatste gebeurde in het informele circuit. Het ging hier voornamelijk om vrouwen uit de stad met een hoger opleidingsniveau dan vrouwen uit het platteland of Turkse vrouwen.⁴¹ De meeste vrouwen uit de Rif mochten niet buitenshuis werken van hun man.⁴² Bovendien migreerden ze op latere leeftijd dan hun landgenoten uit de stad, waardoor hun kansen op de arbeidsmarkt afnamen. Als ze al werkten, deden ze thuiswerk voor bedrijven, zoals garnalen pellen.

Kortom, de late werving (gedeeltelijk als hekkensluiters), de oliecrisis, de wervingsstop en de gezinshereniging, die ongelukkig samenviel met de massale werkloosheid, kenmerken het verloop van de Marokkaanse migratie naar Nederland en hebben er toe geleid dat zich een Marokkaanse gemeenschap ontwikkelde in Nederland met een specifieke verbondenheid met het land van herkomst. In hoofdstuk 8 ga ik uitgebreider in op de betekenis van de combinatie van gezinshereniging en werkloosheid voor de banden van Marokkanen in Nederland met hun herkomstland.